

Oplysning om), hvad Anledningen har været til denne Forandring; men jeg vil ikke nægte, at det forekommer mig, at det første Indtryk ikke er heldigt for Forandringen. Det kan jo ikke være Meningen, at disse Love, dersom de ikke udkomme inden 1ste April 1862, ikke kunne blive til Love; thi som bekendt bliver ethvert Lovforslag, som er gaaet igjennem Rigsdagen, forelagt Hans Majestæt, og da finder Afgjørelsen Sted, om Lovforslaget skal ophøies til Lov. Men ifølge vor Grundlov er der Intet bestemt om, naar dette skal skee. — Saavidt jeg veed, har man imidlertid med Hensyn til det fgl. Veto antaget, at hvis en Lov ikke er udkommen i Mellemrummet mellem de to Sessioner, da ansees det kongelige Veto for at være udøvet, idet man anseer dette for den mildeste Form, hvorunder Vetoet kan udøves. Men der er ingen Bestemmelse om, naar det kongelige Prærogativ skal udøves med Hensyn til Bevillingslove. — Det er altsaa klart, at Meningen af denne Bestemmelse ikke kan være at foreskrive en Termin, inden hvilken Lovene skulle sanctioneres; imidlertid skjønner jeg ikke rettere, end at Følgen vil blive den, at naar en eller flere af disse Love ikke udkomme inden 1ste April 1862, saa ville de vel endnu kunne blive til Love, men de kunne, forsaavidt de medføre Udgifter, ikke komme til Udførelse i dette Finantsaar, fordi Pengene ikke ere bevilgede. Det forekommer mig, at det er en ganske særegen Sag for Rigsdagen at vedtage en saadan Bestemmelse, og jeg kan egentlig ikke see Grunden til den. Meningen kan dog jo ikke være den, at da Finantsloven giver et Overslag over Udgifterne for det følgende Finantsaar, maae altsaa de Bestemmelser, hvortil den knytter sig, være udkomne inden Aarets Begyndelse. Med Hensyn til de Udgifter, der knytte sig til Contracter, er det saaledes jo slet ikke givet, at disse ville være tilstede inden Aarets Begyndelse. For at henvise til et Exempel, jeg tidligere har nævnt: Naar forskjellige Arbeider ere bestemte at skulle udføres ved Licitation, saa er det jo meget sandsynligt, at disse Licitationer ikke ville være afholdte og approberede inden Aarets Begyndelse; saa meget er idetmindste vist, at der ingen Nødvendighed er derfor. Jeg skjønner altsaa ikke ret, af hvad

Grund denne Tidsbestemmelse er kommen til, men jeg maa, indtil jeg bliver nærmere oplyst, holde for, at det Spørgsmaal, der er reist med Hensyn til det kongelige Prærogativ, trænger til en nøiere Undersøgelse, og at det ikke kan være hensigtsmæssigt at ville afgjøre det her ved en Votering i Finantsloven. Jeg tillod mig ved Sagens 1ste Behandling, efterat Finantsministeren havde udtalt sig, at udtale, at jeg meget godt indsaae, at han, som den egentlige Ophavsmand til Efterbevillingslovene, ikke lagde Vægt paa, om denne Paragraph blev vedtagen eller ikke; men dette er, saavidt jeg skjønner, en Hovedbetragtning, der gjør, at den hele Paragraph bliver overflødig. Man kan være uenig om, hvorledes man skal forholde sig med Hensyn til de Udgifter, der i Aarets Løb findes nødvendige, og som ikke have Medhold i Aarets Finantslov, idet Grundlovens Udtryk ere af den Vætskaffenhed, at de ikke vel tilstede nogen Undtagelse. Det var altsaa nødvendigt at finde en Udvei i saa Henseende, og da var det, at det blev foreslaaet, og, saavidt jeg veed, ogsaa ganske almindeligt fundet hensigtsmæssigt, at man skulde hjælpe sig med en Tillægsbevillingslov, som skulde indbringes for den følgende Rigsdag; det var altsaa, om man vil, et Tillæg til Finantsloven, det var en Udvidelse af denne. Den nærværende § 16 er fremkommen, fordi der opstod en Meningsforskjel, idet Nogle hylbede Tillægsystemet, idet de sagde: „Vi kunne udvide Finantsloven ved Tillægsbevillinger; de ved disse bevilgede Udgifter kunne afholdes uden at gaae udenfor Grundloven, idet Loven selv fremtræder som et Supplement til Finantsloven; men videre kunne vi ikke gaae; hvormod Andre vare af den Mening, at naar der blot fandtes en Bevilling, da var det ligegyldigt, om den stod i Finantsloven eller i hvilken som helst anden Lov. Dette sidste System forekommer mig ikke at være hensigtsmæssigt, men det er ikke det, her er Spørgsmaal om. Da denne sidste Ansuelse søgte at gjøre sig gjældende igjennem Lovgivningen, var det, at forskjellige Meninger kom frem imellem Rigsdagens forskjellige Afdelinger, og da endelig en tidligere Indenrigsminister erklærede, at han ikke kunde eller vilde paatage sig Ansvar for at afholde en Udgift, der ikke